

ИМЕ КИШЕ

Ако је пролеће те године, Године гвозденог змаја по кинеском календару, било старомодно – лето је било ексцентрично. Два пута је снег падао у јулу, а једном није свануло, па је ноћ трајала 48 сати. И тако дан за даном. Ништа се није догађало. Као ни претходних година док су лета била пристојнија. Ситни хирови бежу ту тек да забашуре очајничку празнину. Мислио сам: када за то дође време, нећу имати о чему да пишем и тако ће моја следећа књига, као и претходне, бити крцате самоћом, досадом и ништавилом. Сад, могуће је да нисам размишљао о томе; сакупљао сам грађу за будуће прозе: гомиле гађења, товари страхова, велике контејнере препуне осећања промашености и отупелости – сав тај изанђали материјал модерних приповести. Али ништа нисам бележио. Бог ми је сведок.